

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ δρ. 8.—
Ἐξαμηνίως 4,50
Τριμηνίως 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἐξαμηνίως 5,50
Τριμηνίως 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυτιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 15

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἐκάθισαν στὸ τραπέζι. Ὁ Ἑρρίκος βρέθηκε σχεδὸν ἀντίκρου ἀπὸ τὸν Ἀγκιλὰς καί, μολοντί, αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ πορεύῃ τὰ βλέμματα τοῦ γυναικαδέλφου του, ἡ ἴσα-ἴσα ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν, ὁ μικρὸς ἐπρόσεξε ἐπιτέλους τὸ παράξενο αὐτὸ ὑποκείμενο μὲ τὸ ἀρχοντικὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ ἐκτύτῃ με περιέργεια.

Ὁ κόμης Ρουσόσκη, ὡς πρόεδρος τοῦ γεύματος, δὲν ἔπαυε φυσικὰ νὰ περιποιῇται τὴ γειτόνισσά του. Μιλοῦσαν γιὰ τὴν παράστασι τῆς βραδυᾶς ἐκείνης καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία ποῦ εἶχαν ἡ πρωταγωνίστρια, ὁ Καντινιὼ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας καὶ προπάντων ὁ μικρὸς Δαλλινύ, ὁ ἀρχάριος ποῦ μολοντοῦτο ἔπαιζε σὰν ἀληθινὸς ἡθοποιός.

Ὅλα λοιπὸν ἐπὶ γαίαναν καλὰ, ὅταν,

στὰ ἐπιδόρπια, ἔφεραν μιὰ ἐμελέτα μὲ ρῶμι.

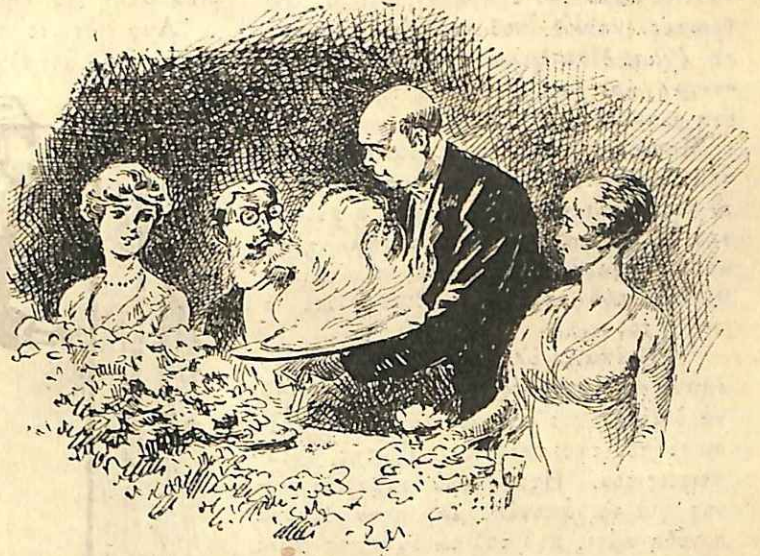
Ὁ σερβιτόρος, τὴ στιγμὴ ποῦ παρουσίασε τὴν ἀπλάδα μπροστὰ εἰς τὸν πρόεδρο, ἐπλησίασε κάπως ἀδέξια ἐνᾶναμμένο σπύρτο εἰς τὸ ρῶμι, ποῦ πῆρε φωτιά τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ γαλῶνιες φλόγες ἐτσουρούφλησαν λιγάνι τὰ γένεια τοῦ κόμητος Ρουσόσκη.

Αὐτός, μόλις αἰσθάνθηκε τὰ γένεια του νὰ καίονται, ἔκαμεν ἕνα κίνημα ἀπὸ ἐνστικτο καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του. Τὸ ἀπότομο αὐτὸ κίνημα μετατόπισε λιγάνι τὴν ψεύτικη γενειάδα.

Τὸ παρατήρησε αὐτὸ ὁ Ἑρρίκος καί, σκανδαλισμένος, ἄρχισε νὰ κυττάξῃ μὲ ἀκόμῃ μεγαλότερη προσοχὴ καὶ περιέργεια τὸν ἀντικρυνὸ του. Τὸ βλέμμα του ἐκαρπώνετο ἐπάνω του τόσο διαπεραστικὸ, τόσο ἐξεταστικὸ, ὥστε ὁ Ἀγκιλὰς, προαισθανόμενος τὸν κίνδυνον, ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ. Τοῦ μπηκάν, καθὼς λέγουν, οἱ φύλλοι στ' αὐτιά. Ἡ φωνὴ του κόπηκε εἰς λαϊμό του καί, γιὰ νὰ ποκριθῇ σὲ κάποια ἐρώτησι τῆς γειτόνισσάς του, ἔβαλε τόση προσπάθεια, ὥστε ἔσχασε νὰ διατηρήσῃ τὴν προσποιητὴ ξενικὴν προφορά τοῦ κόμητος Ρουσόσκη. Γιὰ μιὰ στιγμὴ δηλαδὴ μίλησε μὲ τὴ φυσικὴν του φωνή, σὰν Ἀγκιλὰς.

Ὅσο σύντομη καὶ ἦν ἡταν αὐτὴ ἡ στιγμὴ, ὁ Ἑρρίκος ἄκουσε τὴ γνώριμην φωνὴν τοῦ γαμπροῦ του καὶ ἀνατρίχιασε.

«Θὰ τρελλαθῶ, συλλογίσθηκα. Νά, ποῦ μοῦ φαίνεται πάλι πὼς εἶνε αὐτός!..

«Πῆρε φωτιά τόσο γρήγορα, ὥστε ἡ γαλῶνιες φλόγες...»
(Σελ. 117 στ. 6'.)

Ἀνοησία!.. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ τὸν εἶδα εἰς τὸ τραῖνον τῶν Βρυξελλῶν, φαντάζομαι πὼς τὸν βλέπω παντοῦ.

Μετὰ βίας τώρα ὁ Ἀγκιλὰς, ποῦ ἐννοοῦσε ὅτι τὴν ἔπαθε, ἔκρυβε τὴν ἀνησυχία του καὶ τὴ φύρκα του. Γιὰ τρίτη φορὰ, ἡ κακὴ του τύχη ἔβαλε εἰς τὸ δρόμο του αὐτὸ τὸ παιδί, καὶ γιὰ τρίτη φορὰ εἰς τὸ νοῦ τοῦ παιδιοῦ ἐσηματίετο μιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητά του. Λίγο ἔλειπε ἀκόμῃ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ, γιὰ νὰ ξεσπᾷσῃ εἰς διπλὴν τὴ ζωὴ, τὴ διπλὴν του ὑπόστασι, καὶ τότε τὸ σκόδερμα ποῦ εἶχε κόμῃ μὲ τόσο κόπο, μὲ τόση σοφία, θὰ κατέρρεε καὶ τὰ πάντα, γιὰ τὸν Ἀγκιλὰς, θὰ ἦταν χαμένα!

Ἐπρέπε μὲ κάθε θυσία νὰ διαλύσῃ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ὑποψίας τοῦ γυναικαδέλφου του. Τί διάβολο! δὲν ἦταν τόσο ἐξυπνος, γιὰ νὰ γελάσῃ ἕνα παιδί δεκαεσσατῶν ἐτῶν;

Τὸ τραπέζι ἐτελείωσε καὶ πέρασαν ὅλοι εἰς τὴν σάλαν τοῦ παιγνιδιοῦ. Ἐκεῖ, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ περιπλέξῃ τὸν μικρὸ

«Ἐίδως τὸ μπάτσο του στὴν καλλιτέχνιδά...»
(Σελ. 111, στ. α'.)

Ερρίκο και να τον κάμει νάβη τησ υποψίες, ποῦ τοῦ εἶχαν γεννηθῇ, ὁ Ἀγκλὰς ἐκάθησε μὲ ἀπάθεια εἰς τὴν πολυθρόνα τοῦ πάγκου καὶ ἐρώναζε:

— Ὁ πάγκος ἔχει πεντακόσια ναπολεόνια!

— Τὰ πηγαίνω ἐγὼ ἀσβάλλ! ἐδήλωσαν ὁ παρακαθήμενος.

Ὁ ψευτο-κόμης Ρουσόσκη ἐμοίρασε χαρτιά κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ μπακαρά καὶ ἔχασε τὰ πεντακόσια ναπολεόνια.

— Ἀλλὰ πεντακόσια! εἶπε μὲ τὴν ἰδία ἀπάθεια.

Τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ ἐπερίμενε ὁ κλέπτης ἀπ' αὐτὸ τὸ κόλλο, ἐπῆλθε: Ὁ μικρὸς Ερρίκος Δαλλινὸς, ποῦ πρώτη φορὰ ἐδῆλεπε τόσο μεγάλο παιγνίδι, ἐσάστισε ὅταν τοῦ ἐξήγησαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ ἐκάθητο εἰς τὴ μέση, ἔχασε δέκα χιλιάδες φράγκα σὲ μιὰ στιγμή καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστη συκίνησι.

Μποροῦσε ποτέ, ὁ παραλῆς αὐτός, ποῦ ἐβγαζε τὰ χιλιάδικα μάλιστα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του, νὰ ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς του, ὁ πτωχὸς ὑπάλληλος τῆς «Ἰατρικῆς Ζωῆς» μὲ τὸν μικρὸ μισθό, ποῦ μετὰ βίας διατηροῦσε τὸ σπίτι του;...

Ενῶ ἐπαίξε ὁλοένα, ὁ Ἀγκλὰς δὲν ἔπαυε νὰ παρατηρῇ τὸν Ερρίκο, γιὰ νὰ διαβάξῃ εἰς ἐκφραστικὸ πάντα πρὸς τὸν τῆς σκέψεις καὶ τῆς ἐντυπώσεως του. Ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅταν ἐξαφνα συνέβη κάτι, ποῦ τοῦ τὰ ἐχάλασε πάλι ὅλα:

Στὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ ἔκανε ζέστη πολλή. Ὁ Ἀγκλὰς ἐστενοχωρήθη καὶ ἰδρῶσε φοδερὰ. Ἀλλὰ μολοντί ἡ σθάνετο τὸν ἰδρῶτα νὰ τρέχῃ κάτω ἀπὸ τὴν περρούκα του καὶ τὰ ψεύτικα γένεια του, ἐξακολούθησε νὰ παίζει, ὡς νὰ τελειώσουν τὰ χαρτιά. Μιὰ στιγμή μόνον ἐβγαλε τὸ μαντῆλι τοῦ καὶ ἐσκούπισε τὰ ὕγρα καὶ κόκκινα μάγουλά του.

Ὁ μικρὸς Ερρίκος, ποῦ ἐκείνη τὴ στιγμή ἐστέκετο ἀπὸ πίσω του, εἶδε καλὰ ἐπάνω εἰς τὸ λευκὸ μαντῆλι μερικά στίγματα κοκκινωκίτρινα, ποῦ σὰν ἡθοποιὸς, τὰ ἐγνώρισε ἀμέσως.

Ἦταν ἀπὸ τὴν πᾶστα ἐκεῖνη, ποῦ μεταχειρίζονται οἱ ἡθοποιοί, γιὰ νὰ ἐνώνεται φυσικὰ ἡ ἄκρη μιᾶς περρούκας ἢ μιᾶς ψεύτικης γενειάδας μὲ τὸ δέρμα τοῦ μετώπου ἢ τῶν παρειῶν.

Δὲν εἶχε κάμει λοιπὸν λάθος προτίετα: Ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶχε προστά του, ἦταν μεταμορφωμένος. Εἶχαν ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπό του, καθὼς καὶ τὴ φωνή του, καθὼς καὶ ὅλη του τὴν ὑπόστασι. Δὲν ἦταν ὁ κόμης Ρουσόσκη. Ἦταν ὁ Ἀγκλὰς, ὁ ἄνδρας τῆς ἀδελφῆς του. Γι' αὐτὸ τώρα ὁ Ερρίκος ἦταν βέβαιος, βεβαίωτος!

Μόλις ἐσχημάτισε αὐτὴ τὴν βεβαίωτητα, τοῦ ἤλθε νὰ δομῇ ἐπάνω του. ἔκει μπροστὰ ἐς ὅλο τὸν κόσμον, νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὰ ψεύτικα γένεια καὶ τὰ μαλλιά καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ τί γύρευε εἰς τὴν Ὀστάνδη καὶ ποῦ τὰ βρήκε τόσα χρήματα, γιὰ νὰ τὰ χάνῃ ἀλύπητα εἰς τὸ παιγνίδι.

Δυστυχῶς ὁ μικρὸς δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ κάμῃ—ποῦ θὰ ἦταν καὶ τὸ καλλίτερο, ἀλλὰ ἐκύτταζε γύρω του γιὰ νὰ εὕρῃ τὸν Καντινιὸν, νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀνακάλυψιν ποῦ ἔκαμε καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν του.

Ὁ γέρο-ἡθοποιὸς, ποῦ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου τὸ παιγνίδι, εἶχε μείνῃ εἰς τὴν τράτσα καὶ συνωμιλοῦσε μὲ μερικά μέλη τοῦ Ὀμίλου.

Ἀρὰ εἶδε τὸ παιδί ξαναμμένο καὶ ταραγμένο, ἀνῆλθῃ.

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ κόμης Ρουσόσκη...»

— Τί ἔχεις, Ερρίκος; τὸν ρώτησε σιγὰ. Μὴν εἶσαι ἄρρωστος;

— Ὁχι, ἀποκριθῆκε ὁ μικρὸς ἀλλ' ἀνακάλυψα κάτι φοδερὸ. Ἐλῆτε μαζί μου, δάσκαλε, ἐλῆτε γρήγορα!

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

Ὁ Ερρίκος τραβῶν τὸν φίλο του πρὸς τὴ σάλα τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ συγχρόνως, μ' ἀσυνάρτητες φράσεις, τοῦ ἐξηγοῦσε:

— Ὁ πρόεδρος, ὁ κόμης Ρουσόσκη, δὲν εἶνε ὁ κόμης Ρουσόσκη... Εἶμαι βέβαιος, εἶνε ὁ γαμπρὸς μου, εἶνε ὁ Ἀγκλὰς...

Ὁ Καντινιὸς σήκωσε τοὺς ὤμους. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐπέμενε:

— Τώρα θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ σεῖς... Εἶνε βαμμένος καὶ ἔχει ψεύτικα γένεια καὶ μαλλιά... Τὸ μαντῆλι τοῦ εἶνε κατελωμένο... ἔβγαξε ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα... τὰ γένεια τοῦ εἶνε μεταμορφωμένα...

να...Θὰ ἰδῆτε σεῖς καὶ θὰ καταλάβετε ἀμέσως.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν σάλα, ὁ μπακαράς ἐξακολουθοῦσε, ἀλλὰ ἕνας ἄλλος κύριος ἔκανε τώρα πάγκο. Ὁ Καντινιὸς ρώτησε ποῦ εἶνε ὁ κόμης Ρουσόσκη, ἀλλὰ τοῦ εἶπαν, ὅτι ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ πολὺ πρῶτ' ἢ κάποιον τραῖνο.

Ἀπερίγραπτη ἦταν ἡ εὐφροσύνη τοῦ μικροῦ Ερρίκου. Ἀκρῆς μιὰ φορὰ, ὁ ἐχθρὸς τοῦ γλυστοῦσε χωρὶς νὰ τὸν ξεμασκαρῇ. Ἀκρῆς μιὰ φορὰ, ἐπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, μὲ ὑποψίες μόνον, ποῦ τοῦ τῆς ἐκλόγιζε ἢ λογικῇ τοῦ Καντινιῦ.

Ὁ γέρο-ἡθοποιὸς ποῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστέψῃ τέτοια παραμύθια, ἐπίασε τὸν μαθητὴν τοῦ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τράβηξε ἔξω, ἐνῶ τοῦ εἶλεγε:

— Πᾶμε τώρα νὰ κοιμηθοῦμε καὶ μεῖς. Κι' ἀλήθεια νὰ εἶνε αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, τέτοια ὦρα, δὴ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, δὲν μποροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε. Δὲν ξέρομε οὔτε καν τὸ σπίτι αὐτοῦ τοῦ ψευτοκόμητος Ρουσόσκη. Σοῦ ὑπὸς σχομαι ὅμως ὅτι αὔριο, θὰ ξανάλθω εἰς τὸν Ὀμιλὸν καὶ θὰ ἐξετάσω. Σοῦ τι ὑπόσχεται.

Ὁ Ερρίκος ἡσύχασε κάπως καὶ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ἀκολούθησε τὸν δάσκαλό του εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κοιμηθῇ. Ἦταν σχεδὸν πρῶτ', ὅταν ἐφθασαν. Ὁ μικρὸς ἦταν τόσο κουρασμένος, ὥστε ἔπεσε εἰς κρεβάτι τοῦ καὶ ἀποκοιμήθηκε, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ γδυθῇ.

Στὸν ὕπνο του, σὰ σὲ ὄνειρο, ἄκουσε τὸν Καντινιὸν ποῦ τοῦ ἐρώναζε ἀπὸ τὴν πόρτα:

— Αὔριο στῆς δυὸ ἔχομε δοκιμὴς. Ἀχ, τί μαγγανοπήγαδο τὸ ἐπάγγελμά μας! Στιγμὴ δὲν μποροῦμε νὰ ἡσυχάσωμε. Καλὴ νύκτα, μικρέ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Στὸν ὕπνο του πάλι, τὸ μεσημέρι, ὁ Ερρίκος ἄκουσε τὴ φωνὴν τοῦ δασκάλου τοῦ:

— «Ε, ξύπνα!... Εἶνε ὦρα!... Πρέπει νὰ σηκωθῇς!»

Ἀμέσως ὁ μικρὸς πετάχθηκε ὀρθίως.

— «Α ναί, εἶπε, ἔχομε δοκιμὴς... τὸ θυμοῦμαι. Μιὰ στιγμή, δάσκαλε, νὰ συγυρισθῶ καὶ πᾶμε μαζί.»

— Καλὰ. Σὲ περιμένω εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Ὁ Καντινιὸς καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ ἐπρὸς γεμάτισαν γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς σχεδὸν νὰ μιλήσουν γιὰ τὰ χροσινωδράδυνα, καὶ ἐπῆγαν κατόπι εἰς τὸ θέατρο.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 111)

[Σὺν παραμύθι]

Καὶ τὸν ἐδίωξε μὲ χονδρὰς πέτρες. — Φεύγα, χάσου, νὰ μὴ σὲ ἰδῶ, θηρίον!..

Ὁ γάτος ἐφυγε κακίωμένος καὶ χάθηκε μὲς στὸ σπίτι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅπως πάντα, μετὰ τὸ φαγητό, ἡ γοῆ ἤλθε καὶ κάθησε εἰς τὴν συνηθισμένη θέσιν της, εἰς τὴν σκιά. Πίτω τῆς εἶδεν καὶ ὁ γάτος μὲ τενωμάτα τεμνέλη καὶ κάθεται εἰς τὸ τελευταῖον σκαλί.

Μὰ ξαφνικά, ὦ! Θεέ μου, ἕνα παράπονο τρανὸ βγήκε μὲς ἀπὸ τὴν καστανία.

Ἡ καρδερίνα, ἡ μάννα τῶν πουλιῶν ποῦ ἔφαγε, στεκόταν κουρνιασμένη πλάγι τὴν ἀδειανὴν φωλιά. Γνωρίζον τὸν κλέφτην, τὸν φαγὰ τῶν παιδιῶν της. Καὶ τοῦ στέλνει μιὰ φωνή, καὶ σὰν «κού-κού!» ἐξακολουθεῖ, μιὰ φωνὴ ποῦ θάταν ἀδύνατον νὰ παρασταθῇ. Χωρὶς ἄλλο θάλεγε: «δὲς μου τὰ μικρά μου, δὲς μου τὰ παιδιὰ μου».

Καὶ τὸ παράπονον αὐτὸ ποῦ ἐξακολουθεῖ ἀργὸ-ἀργὸ καὶ διαπερατικὸν, ὅλο τὸ ἴδιον πάντα, αὐτὸς ὁ ἀναστεναγμὸς γεμίζει τὸν ἀέρα μὲ μιὰ λύπη, ποῦ τὰ πλάκωνε ὅλα σὰν μιὰ πυκνὴ καταχνιά ποῦ ἀπλώνεται, ἀπλώνεται.

Τὰ πλάκα πουλάκια τοῦ περιβολιοῦ σωμαίνον ὅλα θάλεγε πῶς καὶ τὰ φύλλα σταμάτησαν, πῶς τὰ ἄνθη σκύβουν τὰ κεφαλάκια τεύς καὶ κρύβονται οἱ πεταλούδες.

Γιατὶ δὲν εἶνε μόνον ἀπάπονον πουλιὸν αὐτὸ ποῦ ἀκούγεται. Εἶνε παράπονον μητέρας. Καὶ γι' αὐτὸ θαρρεῖ πῶς ὅλα κλαίει μαζί μὲ τὴν μάνναν καρδερίνα: καὶ ὁ ἥλιος, καὶ τὰ δένδρα καὶ ὁ οὐρανός. Γιατὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο κλαίει καὶ ἡ μάννα στὸν κόσμον, σὰν πάθῃ κάτι τὸ μικρὸ της, πῶς ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ της. Κι' ὅλα τότε λυποῦνται μαζί της.

Οἱ γάτοι δὲν καταλαβαίνουν τὴν γλώσσα τῶν πουλιῶν, μὰ ὁ Τίγρης καλὰ καὶ ἀμέσως τί τοῦ εἶλεγε ἡ καρδερίνα, σὰν νάταν ἡ μάννα τοῦ ἴδιου ποῦ τοῦ ἐρώναζε «Κού-κού! δὲς μου τὰ παιδία μου, δὲς μου τὰ μικρά μου».

Ερρίξε μιὰ γρήγορη ματιὰ ψηλὰ εἰς τὴν καστανίαν καὶ τώρα καμώνεται πῶς δὲν ἀκούει, στρέφει καὶ κοιτάζει κατὰ τὰ δένδρα καὶ τῆς μύγας ποῦ πετοῦν καὶ κατὰ μισοκλεῖ τὰ μάτια του καὶ φαίνεται σὰν νὰ μετρᾷ τὰ λουλούδια ποῦ σκύβουν παραπέρα.

Μ' ἀγάλη! ἀγάλη καὶ ἄθελαν, ἀναγκασμένος ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπον μοιρολόγι τῆς

καρδερίνας, στρέφει τὰ μούστικα του κατὰ τὸ δέντρο, σκύβει τὸ κεφάλι καὶ μυρίζει προσεκτικὰ τὴν πέτρα τῆς πορτοκαλῆς στὰ πόδια του. Ἀλλὰ τὸ χαροκαμένο τὸ πουλί δὲν παύει. Καὶ σὲ λίγο πάλι ὁ γάτος ξανασηκώνει τὸ κεφάλι του, γιατί πρέπει νὰ κοιτάξῃ, πρέπει ν' ἀκούσῃ, πρέπει νὰ μείνῃ ἐκεῖ τιμωρία μὲ τὰ μάτια συλωμένα εἰς τὴν καρδερίνα, ποῦ οἱ φωνὲς τῆς τὸν κομματιάσουν.

Μοιάζουν σὰν τόσες βελόνες ποῦ κἀθε κίνημά του βαθεῖα μπήγει μὲς εἰς τὸ σῶμα του καὶ τοῦ φέρουν ἀνατριχίλας εἰς τὴν ράχη.

Οἱ τρίχες τοῦ ἀνασηκώνονται σὰν τὸ χορτάρι τοῦ κάμπου στὸν ἄνεμον. Καὶ τὴν καρδιά του σφίγγει αὐτὴ ἡ λύπη ὅλων τῶν πραγμάτων γύρω του καὶ τὸν βασανίζει ἀπίστευτα.

Ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν ἔχει φωνή. Θέλει νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι, νὰ μὴν ἀκούσῃ. Τοῦ εἶνε ἀδύνατον. Πρὸς ἐπὶ ν' ἀκούσῃ. Καὶ πάλι ἀνατριχιάζει.

Καὶ τότε, δυστυχισμένος, ἀδύνατος, παρακαλεστικὸν ἀρθρώνει νικαύρισμα εἰς τὴν κυρά του.

— Ἀχ! γλύτωτέ με σύ, σὲ παρακαλῶ, πρὸς τῆς νὰ σωπάσῃ.

Ἡ γοῆ, ποῦ ἀκούει καὶ κείνη δακρυμένη τὸ πουλί, ἄρπτε τὸ κέντημά της νὰ πέτῃ καὶ ἀκούμπησε τὰ χέρια της εἰς τὰ γόνατα. Κουνᾷ λυπητερὰ καὶ σοβαρὰ τὸ κεφάλι της καὶ εἰς τὸ παρακάτω τοῦ γάτου ἀπαντᾷ ὑπόκλιμα:

— Ὁχι, ἔχι. Τίγρη, ἔφαγε τὰ μικρά της.

Τότε πιά ὁ Τίγρης ἔκοψε καὶ ἔλπιδα καὶ καρφώθηκε εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐξαφνα προσπαθεῖ πάλι νὰ ρίξῃ λοῦζα τὸ κεφάλι του. Μὰ μὲ τρομερὴ ἀνατριχίλα ἀυλακώνεται ἡ ράχη του. Ζαρώνουν καὶ κολοῦν τ' αὐτιά του. Φοδερὰ!

Κ' ἔχει δίκιο: γιατί ἡ κορυφὴ τῆς καρδερίνας ἀλλάξε, εἶνε θυμωμένη τώρα. Φοβερίζει μὲ ὀρμὴ ἀκράτητη.

— Ἀ, δὲ θέλεις νὰ μοῦ δώσης τὰ μικρά μου; Στάσου ἐσὺ!

«Ὅλα γύρω ἀναστατώνονται».

Μὰ σὰν αὐτὴ τὴν φωνὴν νὰ περιμένει, νὰ ἕνα πουλί ἔρχεται καὶ κουρνιάζει πλάγι τὴν καρδερίνα. Εἶνε ὁ πατέρας.

— Σύρε, πήγαινε, τοῦ ἐρώναζε ἡ μητέρα.

Καὶ κείνος ἐρεθισμένος πετᾷ, φέρνει ἕνα γύρω τὸν γάτο καὶ ξαναγυρίζει εἰς τὸ κλαδί του. Ὁ γάτος, μὲ ὅλο πρῶτ' κλεῖ τὰ μάτια του, τὸν εἶδε καὶ τρομαγμένος δὲν τὸ κουνᾷ. Ἀκούσε τὴν σιωπὴ τῶν φτερῶν, ἐνοίωσε καλὰ τὸ γυμνὸν τῶν.

— Σύρε, πήγαινε!

Καὶ ὁ πατέρας ξαναπιάει τοὺς γύ-

ρους τοῦ πάνω ἀπὸ τὸν Τίγρη ποῦ δὲν κοιτᾷ νὰ κουνηθῇ, γύρους ὅλο πρὸς στενοὺς, ποῦ σηματοδοτεῖ θαρρεῖς τὸ πουλί τὸν γάτο, καὶ λογαριάζει τὴν ἀπόστασιν ποῦ τὸν χωρίζει καὶ τόσο. Νὰ το τῶρα εἰς τὸ χαμηλότερον κλαδί, σὲ λίγο εἰς τὸ κάγκελλο, νὰ τῶρα εἰς τὸ πλαγινὸ σκαλί.

Ὁ γάτος ποῦ καταλαβαίνει, χαμηλώνει τὸ κεφάλι, ἀναπνέει μὲ δυσκολίαν σὰν νὰ τὸν μαγνητίζῃ τῆς καρδερίνας ἡ φωνή.

Καὶ ξαφνικά, καὶ ἀληθινὰ, τὸ μικρὸν πουλάκι, αὐτὸ ποῦ δὲν εἶνε οὔτε ἴσα μ' ἕνα καρδερῖν, ῥίχνεται εἰς τὸ κεφάλι τοῦ γάτου ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ «νὰ σου καὶ τούτη, νὰ σου καὶ κείνη, σονη, φαγὰ τῶν πουλιῶν», τοῦ ἀρχίζει κατὰ τσιμπιές εἰς τὴν μύτη, εἰς τὸ κεφάλι, μὰ κατὰ τσιμπιές τρομερές: «νὰ! νὰ! καλέ, νὰ μάθῃς νὰ τρώγῃς τὰ μικρά πουλάκια».

Καὶ ἀπὸ τὸν ἐτιμώρησε, ξαναπετᾷ πάλι πλάγι εἰς τὸν σύντροφό του.

Σιωπὴ μεγάλη. Ἐκεῖνος, νικημένος, νοιώθει πῶς ὅλοι, ὅλη ἡ πλάση εἶνε κατὰ πᾶν τοῦ. Δὲν μπορεῖ πιά νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἡμέρας καὶ ἄθλιος, μὲ σκυρτὸ κεφάλι, χαμηλωμένη οὐρά σὰν κατὰ δίκον, γώνεται βιαστικὰ εἰς τὸ σπίτι, κρύβεται σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία.

Ἐνα μῆνα τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὸ κακούρημα τακτικὰ γινόνταν αὐτὴ ἡ ἱστορία. Μόλις προβάλλει ὁ Τίγρης εἰς τὸ ἀπὸ γευμα εἰς τὸ κεφαλόσκαλον, γιὰ νὰ κατεῖδῃ εἰς τὸν περιβόλι: μὲ τὴν κυρά του, σὰν νὰ τὸν περιμένει ἡ καρδερίνα, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν καστανίαν τὸ ἴδιον τῆς παράπονον ποῦ τὸν κάρφανε εἰς τὴν θέσιν του, νὰ τὸ ἀκούσῃ μὲ σκυρτὸ κεφάλι ἀκίνητος. Ἐφθάνει κατόπι ὁ πατέρας καὶ ἀρχίζει νὰ φέρνῃ βόλτες γύρω του. Μὰ δὲν περιμένει πιά ἄλλο ὁ γάτος. Ἀμέσως χωνόταν εἰς τὸ σπίτι.

Στὰ ὑστερὰ δὲν εἶχε πιά οὔτε τὸ θάρρος νὰ βγῇ ὡς εἰς τὸ κεφαλόσκαλον. Ἐκανε ἕνα-δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀντίκρουσε ὅμως τὴν καρδερίνα εἰς τὴν καστανίαν καὶ... δρόμο πίσω.

Μὰ ἡ καλὴ καρδερίνα ξαναῦρε τὰ παιδιὰ της, ξαναφτιάσε τὴν φωλιά της. Τὰ ἐδῆλεπε αὐτὰ ὁ Τίγρης ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ μιὰ μέρα τέλος κατὰλαβε πῶς συχωρέθηκε. Μπορεῖ πιά τώρα νὰ κάθεται εἰς τὸ κάτω σκαλοπάτι, πλάγι εἰς τὴν καλὴν γοηούλα, τὴν κυρά του ποῦ κεντᾷ στὸν ἱστικόν.

Ἡ καρδερίνα δὲν παραπονιέται πιά. Καὶ ἀπὸ τὴν φωλιά, ὅπου τὸ κεφαλάκι της μὲλις προβάλλει, κοιτάζει τὸν γάτο χωρὶς φόβον, χωρὶς κακίαν. Καὶ ὁ γάτος ποῦ φρονιμῆσε, συλλογίζεται βαθεῖα. Συλλογίζεται πῶς μιὰ μητέρα καρδερίνα, τόσο δὲ μικρὴ, εἶνε πρὸς δυ-

νατή από ένα γάτο ώπλισμένο με νύχια και με δόντια σουδερρά, όταν είναι να τιμωρήσει κάποιον που παύει τα μικρά της.

Συλλογίζεται ακόμη αυτό το κάτι που τυραννεί τους κακούς γάτους που τυχαίνει να είνε τ' άκακα πουλάκια...

Μα να ο πατέρας που φέρνει κανένα σκυλογκάκι στα μικρά. Η μητέρα παραμερίζει για λίγο και κάτι μικρούτσικες μυτίτσες κινούνται μέσα στη φωλιά με γαρούμενα ξεφωνητά.

Ο Τίγρης καμώνεται πως κάποιο θόρυβο άκουσε κατά το σπίτι. Από περιέργεια χωρίς άλλο σιγογυρνά να ιδεί καλύτερα, κι έτσι βρίσκεται με τη ράχη γυρισμένη προς την καστανιά...

Κατά τον S. Frapier Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια).

Ο μεταμορφωτής ισχυρίζετο, τωόντι, ότι εις την τσέπην εκείνην ο σύντροφός του είχε ενδύσει νομίσματα

λίαν ποτέ. Θέλετε να δοκιμάσετε;...

— Αυτό είναι έκτακτο! ανέκραξεν ο Σκυλοκέφαλος. Έλα λοιπόν, γέρο, πές μας την τύχη μας, αλλά πρόσθεσε να τη διαβάσεις καλά...

— Έννοια σας, θα σας ευχαριστήσω! ύπεσθθη ο χειρομάντις.

Και άμέσως εξήτασε με προσοχήν τα χέρια του Σκυλοκέφαλου και του φίλου του και δια καθόνα είπεν από μίαν καλήν προφητείαν.

— Μήπως διαβάσεις και το παρελθόν; ήρώτησεν ο Σκυλοκέφαλος, άστεινόμενος. Πού ήμουν πρό εξ μηνών;

— Όχι, έδω! άπεκρίθη ο χειρομάντις και τα οικονομικά σας τότε δεν ήσαν τσόν ανθηρά...

— Αλήθεια!.. Και τί άλλο βλέπετε στο χέρι μου;

— Έχετε μεγάλη επιθυμία να πάρετε μια κόρη που αγαπάτε.

— Και θα την πάρω; ήρώτησε με ζωηρόν ενδιαφέρον ο ληστής.

— Θα την παίρνατε άμέσως, αν δεν υπήρχε κάποιο εμπόδιο... Ένας συγγενής της που δεν θέλει, ο πατέρας, νομίζω...

εις την έκταξε μίαν στιγμήν· σ'ας άπειλει κίνδυνος θανάτου!

Κ' έπωρελούμενος από την ταραχήν που έπροξένισαν αυτοί οι λόγοι, έσκυφεν άπαράκλητος εις το αυτί του Αμερικανού και του έψιθύρισε, ενώ του έδωσε συγχρόνως εις το δεξί του χέρι, ένα πακέτι:

— Πάρτε αυτό και κάμετε κατά την οδηγία που θα βρείτε γραμμένη μέσα! Είμαι ο Μωρίς Ζιλλάρ!.. Κάμετε όπως σας λέγω και θα σωθίτε!

Ο Αμερικανός άνεσκήρτησε. Δεν παρεξηγήθη όμως ή ταραχή του, από τον Σκυλοκέφαλον, μετά την αποκάλυψιν που τ'ή έγεινε πρό φίλου.

— Θα συμμορφωθώ, έψιθύρισε ο Χόλκερ, ώχρότατος, βλίδων την χείρα του νεορού ντέκεντιβ.

Ο Σίμων τότε του εξήγησε και άλλας προφητείας. Και δια να τον ευχαριστήση, ο Μωρίς Ζιλλάρ εξηκολούθησε:

— Η κόρη αυτού του τζέντλεμαν, θα ύπανδρευθί εντός ήλιγου.

Ο Σκυλοκέφαλος έχαμογέλασε κατευχαριστημένος.

Όταν εισήλθαν εις το δωμάτιον του μαρκητίου Δερινύ, ο Μωρίς Ζιλλάρ δεν ήμύρεσε να καταστείλη κίνημα άλγεινης έκπληξης, βλέπων πόσον ο δυστυχής άνθρωπος ήτο καταβεβλημένος.

Τα χαρακτηριστικά του είχαν άλλοιωθί κ' επί της ευγενούς μορφής του έφαίνοντο τα ίχνη της βαθείας θλίψεως, που τ'ή έπροξένει ή αίχμαλωσία εκείνη. (Έπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΘΑΛΑΣΣΟΠΑΤΑΚΙΑ ΚΑΙ ΣΟΥΠΙΑ

Δεν δυό θαλασσοπατία στην πολυπόδη σουπιά:

—Τί κι' αν έχης σου τάχα

Τόσα στο κορμί σουπιά;

Κι' έμεις μόνο δυό μονάχα

Ποδαράκι' αν έχομε;

Στά νερά σου τρέχομε

Πιο πολύ από σένανε

Κι από τον καθένα...

— Βάζου' ένα στοίχημα;

— Βάζου! — Τ' άτόχημα

Θάνε, που θα χάσετε.

Και μήν το ξεχάσετε!

Δέ θα μ'ας περάσετε!..

Τό μελάνι άμέσως ζύνει

Φεύγει, χάνεται κι' άφίνει...

Σαστισμένα,

Τά καίμένα!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η "ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ,"

Αγαπητοί μου,

ΣΩΣ δεν έτυχε

ποτέ νακούσετε

τένομα του Αύ-

γούστου Κόντ.

Ήταν ένας με-

γάλος φιλόσοφος

στη Γαλλία, με δι-

κό του σύστημα, που

λέγεται Ποζιτιβι-

σμός ή Θετικισμός.

Ο

Λιττρέ, ο μεγάλος φιλό-

λογος, που θα τον ξε-

φέρετε

από το περίφημο Λεξικό του, ήταν ο παθός του Κόντ. Μια νέα επιστήμη, που θα την ακούσετε πολλές φορές, ή Κοινωνιολογία, έθεμελιώθη πρώτα-πρώτα από τον Κόντ.

Ο φιλόσοφος λοιπόν αυτός σκέφτηκε κάποτε να ιδρύση και μια νέα θρησκεία, την Πόζιτιβιστική ή θρησκεία του Άνθρωπισμού.

Κ' έπρότεινε, αντί Θεού, να λατρεύεται ή Άνθρωπότης, όλη μαζί, θεωρούμενη ως ένα Μέγα και Υπέροχον Όν.

Έναμε μάλιστα και το Καλάνταρι, το Έορτολόγιον της νέας θρησκείας, ένα περίεργο Καλάνταρι, όπου, αντί προφητών και μαρτύρων, βλέπει κανείς ωσπίους τους μεγάλους άνδρες, τους ευεργέτες της ανθρωπότητας, φιλοσόφους,

ποιητές, επιστήμονες, έφευρέτες κτλ. Όπως δηλαδή έχομε τώρα του Αγίου Ιωάννου ή του Αγίου Δημητρίου, θα είχαμε του Όμηρου, του Αισχύλου, του Αργυμύδου, του Γουττενμπεργίου, του Σαίξπηρ, του Δάντου, του Φούλτωνος, του Φραγκλίνου, του Έδισων, και πάσι λέοντες.

Έννοείται ότι ή νέα αυτή θρησκεία, αφού είχε κάποτε καμμία εκατοστή έπαδούς, στο Παρίσι και στο Λονδίνο, έσβυσε. Δεν ήταν εύκολο, βλέπετε, να νικητασταθί ή Θεός μας και ο Χριστός μας με τίποτε. Ο Μετασινώφ είναι σήμερα ένας μεγάλος επιστήμων, γιατρός, μικροβιολόγος. Σ' όλα τα επιστημονικά τον ακούνε με τυχή έμπιστοσύνη. Όταν όμως είπε να λατρεύουμε άντ! Θεού την Έπιστήμη, δεν τον άκουσε κανείς. Γιατί μόνο Θεός δεν είναι ή Έπιστήμη. Έτσι και ή Άνθρωπότης, το Μέγα Όν του Αύγούστου Κόντ, άπερρίφη μετ' πολλών επαίνων.

Ξέρετε τώρα πως θυμήθηκα την Άνθρωπότητα του Κόντ; Έπειδή έμαθα, ότι ιδρύθη ετάς Άθηνas το πρώτο Νοσοκομείο... Ζώων. Είπε στρατιωτικό κ' έγεινε για τα κτήνη, — τ'άλογα, τ'α μουλάρια, τους σκύλους κτλ. — του στρατού. Σ'ας φαίνεται βέβαια παράξενο και θα-πορήτε πως ένα τέτοιο Νοσοκομείο μου θυμίσε τον Κόντ. Άλλά θα το βρήτε φυσικό, άμα σας πώ πως ο Κόντ έθεωρούσε αυτή την Όντότητα που λέγεται Άνθρωπότης.

Κατά τον μεγάλο λοιπόν φιλόσοφο, ή Άνθρωπότης δεν περιλαμβάνει όλους τους Άνθρώπους, αλλά μόνο τους καλούς και τους χρησίμους. Περιλαμβάνει όμως και τα καλά ζώα, τα χρησίμα στην κοινωνία, τ'ανάγκια στον άνθρωπο. Η θρησκεία του Κόντ δεν έστάθηκε ή αντίληψις του όμως αυτή για την Άνθρωπότητα, στέκεται. Όλοι σήμερα το παραδέχονται, ότι από τους άχρηστους και βλαβερούς ανθρώπους, πολύ περισσότερο άξίζουν την αγάπη μας και την φροντίδα μας τα καλά και χρησίμα ζώα. Αποτελούν άληθινά μέρος του κοινωνικού Συνόλου, αφού πλάσματα του Θεού είναι και αυτά, και συνεισφέρουν στην ευζωία, στην πρόοδο, στον πολιτισμό. Το άλογο, το μουλάρι, ο σκύλος, ή γάτα, ο τ'άρανδος γι' άλλους καούς, ή καμήλα, το καμηλοπώδι, και όποιον ζώο, τετράποδο ή πτηνό, μπορεί να ήχ μια χρησιμότητα, άξίζει για την κοινωνία όσο σ'εδεν κ' ένας άνθρωπος... χρήσιμος. Γιατί από τον άχρηστο, άξίζει βέβαια πολύ περισσότερο.

Αυτή είναι ή βάση της άληθινής ζωοφιλίας. Αυτή ή αντίληψις πρέπει να μ'ας κάμνη καλούς, μαλακούς κ' εύσπλαγχνούς προς τα ζώα. Και γι' αυτό δεν πρέπει να πορούμε που γίνονται τώρα

και Κτηνονοσοκομεία. Μερικοί κουνούν το κεφάλι τους και λένε: «Όχι, άδελφέ, έμεις δεν έχομε νοσοκομεία για τους ανθρώπους, και θα κάνουμε για τ'άλογα;» Άλλά δεν έχουν καθόλου δικήν. Τάλογα, καθώς είπαμε, άξίζουν περισσότερο από κάποια λογικά. Και όπως τα τρέφουμε για να ζούν και να χρησιμεύουν, χωρίς να διαμαρτύρεται κανείς, έτσι μπορούμε και πρέπει να τα περιποιούμεθα άρωστα, για να μην πεθαίνουν. Είναι κι' αυτά μέσα στην Άνθρωπότητα. Όταν έξαρνα, μια πόλις έχη πενήντα χιλιάδες κατοίκους και δέκα χιλιάδες χρήσιμα ζώα, μπορεί να λογαριάζεται μ' έξηντα χιλιάδες κατοίκους, και τελειώνει.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Βλέπε «Όδηγόν Συνδρομητού», Κεφ. ΙΒ')

α) Μαθηκή Εϊκόν

Είπε ο Τζέιμς από τη συμμορία του Σκυλοκέφαλου και τ'όβαλε στα πόδια, γιατί κάποι είδε τον Μωρίς Ζιλλάρ. Τον βλέπετε και σεις τον φίλο μας ντέκεντιβ;

β) Παιγνιον

Εστάλη υπό Δημ. Λαχανά.

ΠΑ	ΣΟ	ΒΠ	ΠΑ
ΜΑΣ	ΡΑΣ	ΡΑΣ	ΜΟΣ
ΛΑ	ΔΩ	ΧΟΣ	ΛΑ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα τεσσάρων παιγνιων της Νεωτέρας Έλλάδος.

γ) Διά τους Ταρμαδοεϊς

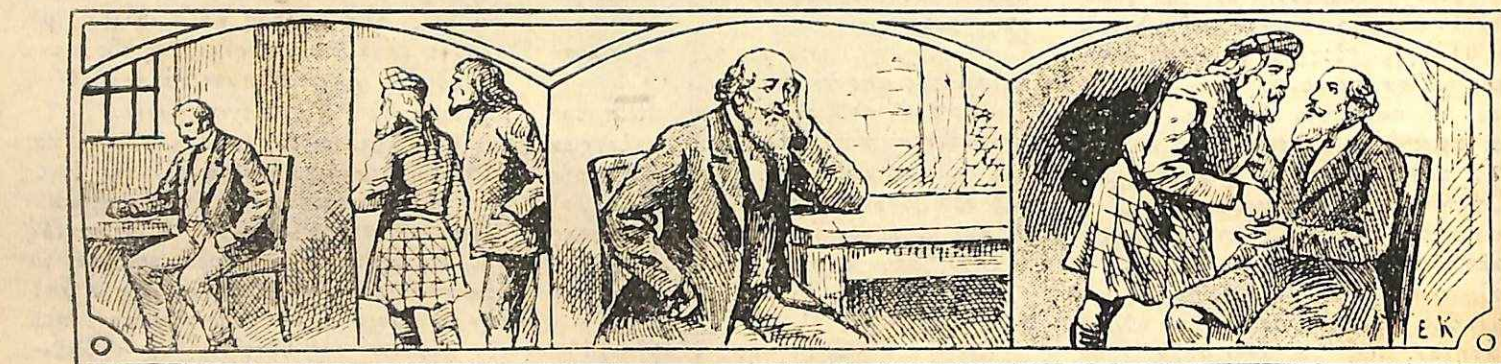
Εστάλη υπό της Αυτοκρατορίας του Βυζαντίου Le mot deluge après

Να μετατεθούν αι λέξεις αυτές, ώστε ναποτελεσθί μια παροιμία.

Δήλωσις: Αί λύσεις — άσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται άπαραίτητως υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισμού.

Λύσεις του 13ου φύλλου

α.) Αριστέιδης, Μιλτιάδης, Φωκίων, Επαμεινώνδας. — β.) Une joie secrète n' tes jamais une joie complète.

χρυσά' ενώ αυτός δεν τ'ή είχε δώση, ως μεριδιόν του, παρά όλίγα άσημένια.

— Πάλι; έμυρμούρισεν ο Σίμων.

"Α, μ' αυτό, Ράλλ, δεν ύποφέρεται. Θα με κάμης να χάσω την ύπομονή!

— Καλλίτερα ναδίνεις, έτι, χρωστ'ας σε μένα και στους φίλους.

— Χρωστ'ω; έγώ σ'ας χρωστ'ω; Μα έχετε λάθος! Αυτά τα χρήματα τα μοιράσθηκα μαζί σας τιμιώτατα!

Ο Ράλλ έγέλασε χωρίς να θέλη, άκούων τον ληστήν να όμιλή περί τιμιότητος.

— Φθάνει, έψιθύρισε' θα εξηγηθούμε άλλη φορά. Προς το παρόν, πλήρωσε την καραμούζα αυτού του πτωχού, αφού σου ήλθε διάθεσις να κάμης ένα καλό.

— Και τί νομίζεις; έκαμε ο Σκυλοκέφαλος' έγώ είμαι καλός άνθρωπος, έχω καρδιά.

— Με συγχωρείτε, είπε τότε ο γέρον άπαρχος. Έγώ δεν παίζω μόνο καραμούζα' ξέρω και κάτι άλλο.

— Τί άλλο;

— Διαβάζω την τύχη του ανθρώπου στο χέρι του και, μπορώ να πώ, δεν γε-

Ναί, ναί, ο πατέρας της, δεν θέλει με κανένα τρόπο αυτό τον γάμο.

— Στο τέλος όμως θα σ'αγκατατεθί; ήρώτησεν ο Σίμων, τον όποιον εξέπληττεν ή μαντική του Σιώτου άπομάχου.

— "Όσο γι' αυτό, δεν μπορώ να πώ... Έπρεπε να ιδώ και το χέρι του ίδιου.

— Ναί, βέβαια, έψιθύρισε ο λήσταρχος' άλλ' αυτό, έννοείται, είναι άδύνατο...

— Έξαρνα, αφού έσκήρθη μίαν στιγμήν, ο Σκυλοκέφαλος, με λάμποντα μάτια, εξηκολούθησε:

— Είν' έδω άλλοι δύο φίλοι, που θα ευχαριστούντο πολύ νακούσουν την τύχη τους από σένα. Πάμε να τους ιδής.

— Στάς διαταγές σας! άπεκρίθη ο γέρον στρατιώτης.

Μετά δύο λεπτά, ο χειρομάντις εισήγετο εις το δωμάτιον του Ουίλλιαμ Χόλκερ, ο όποιος, αφού ο Σίμων τ'ή εξήγησεν ότι έπρόκειτο περί άπλής άσπειότητος, σ'αγκατετέθη νανόβη την άριστέραν του παλάμην.

— Ω, ώ! ανέκραξεν ο Σιώτος, μό-

— Αλήθεια; ήρώτησε ζωηρά' είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— Βεβαίωτατος! άπεκρίθη ο ψευδομάντις με πεποίθησιν.

Άλλ' ο κατέρχαρος έννοούσε τον προσεχή γάμον της Νέλλης, όχι βέβαια με τον Σκυλοκέφαλον, αλλά με κάποιον άλλον που έγνώριζεν, ένα νέον όνομαζόμενον Μωρίς Ζιλλάρ...

— Μπράβο, μπράβο! είπεν ο Σκυλοκέφαλος' βλέπω, φίλε μου, ότι δεν σου πλήρωσα άδικα το «γυροδύν» σου' είσαι πρώτης τάξεως χειρομάντις.

— Έχω άκέρη έδω κ' έναν άλλο τζέντλεμαν. Τον έκλεισε ή οικογένειά του γιατί είναι τρελλός, όχι όμως κ' επικίνδυνος.

Σου το λέγω, δια να μην άπορήσης που θα τον ιδής' ε' ένα δωμάτιο με παράθυρο καγγελόφρακτο. Είπε άναγκαία προφύλαξις, γιατί μπορεί ο δυστυχισμένος, σε καμμία έξαψι της άρρώστειάς του, να πέση από το παράθυρο.

— Έννοώ, άπεκρίθη ο ψευδο-Σιώτος' πάμε να ιδούμε κι' αυτόν τον τρελλό. Είμαι περίεργος να ιδώ αν θα γιατρευθί.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 16^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1916

ΛΟΙΠΟΝ τὰ εἶπαμεν. Μὲ ὅλας τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, οὔτε ἡ συνδρομὴ θαυμάζηται, οὔτε αἱ σελίδες τοῦ φύλλου θὰ ἐλαττωθῶν. Καὶ τοῦτο χάρις εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι ἀνεδεχθῶσαν προθύμως νὰ μ' ἐξαγάγουν ἀπὸ τὸ δῆλημα, δι' ἐνὸς γενναίου Ξεσπαθώματος.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ νέοι συνδρομηταὶ δὲν γνωρίζουν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἐξεδήλωσαν ὅμως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ λάβουν καὶ αὐτοὶ μέρος, ἐγγράφοντες συνδρομητὰς ἢ πωλοῦντες φύλλα ὡς Πράκτορες, ἀναδημοσιεύω ἐδῶ τοὺς ὅρους, διὰ τὰ τοὺς μάθουν καὶ νὰ συμμορφωθῶν.

Ἐμπρὸς λοιπὸν τῶρα, παλαῖοι καὶ νέοι, ξεσπαθώνετε ὅλοι! Μόνον τὸ ξεσπάθωμά σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διατηρήσω τὴν ἰδίαν συνδρομὴν καὶ νὰ μὴν ἐλαττώσω τὰς σελίδας τοῦ φύλλου.

Α'—Ὁ διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Ἦρξεν ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ὀκτωβρίου, θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1916 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν πωλήσῃ φύλλα διὰ τὴν ἐγγράφῃ νέους συνδρομητὰς ἐτήσιους, ἑξαμηνίους ἢ τριμήνους.

Β'—Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς θὰ λογαριάζονται ὡς διαθέντες τόσα φύλλα, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς δι' αὐτὸν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς τῶν. (Ἀλλὰ δι' ἐγγράφων ἐτήσιων συνδρομητῶν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφων ἑξαμηνίον, 26 φύλλα, ὁ ἐγγράφων τριμήνιον, 13 φύλλα, δύο συνδρομητὰς ἐτήσιους 104 φύλλα κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθῶν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1916, θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε μετ' ἀγοραστὰς, εἴτε μετ' ἀνὸν, εἴτε καὶ μετὰ δύο), 530 φύλλα καὶ ἄνω, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογούντα πρὸς ἐτήσιος συνδρομῆς περισσοτέρης τῶν δέκα. Ἐξ αὐτῶν, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ κληρονομήσῃ **Κορυφαῖος** θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διαπλάσιν ἡ εἰκὼν τοῦ, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευμένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν τῶν. (Ἄν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σὺλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων, τότε θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ **Κορυφαῖος τῶν Ὁμαδῶν**.)

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων τῶν, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευμένου (ἥτοι μόνον τοῖσι Διαπλάσιν καὶ Βιβλιοθήκῃ, ἢ συνδρομῇ Διαπλάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν ἐτῶν, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὅποια διέθεσεν ἑκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 30 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλον, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 25. Παραδείγματός χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγέλλῃ βιβλία ἀξίας δραμῶν 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (150×25.) Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω **Σπουδαίαν Δήλωσιν**.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτῃ θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1916, θὰ ἔχουν διαθέσῃ ἀπὸ 52 ἕως 520 φύλλα, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογούντα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομῆς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν τῶν, οἱ **εἰκοσιπέντε πρώτοι**, κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐάν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλον μ' ἓνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλον τούτων, ὅσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τοὺς θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων, μετ' ὁμολογίαν τῶν διαφορῶν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 25 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλον, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτὰ 20.

Ἐπαινος

Ἐπαινος θὰ ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδομένων, **ἀξίας 15 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλον**.

Σπουδαία Δήλωσις:

Τὰ ἀνωτέρω βραβεῖα ἰσχύουν μόνον διὰ τοὺς ἐγγράφοντες **συνδρομητὰς**. Οἱ Πράκτορες, ἥτοι οἱ διαθέντες φύλλα εἰς **ἀγοραστὰς**, λαμβάνουν μόνον τὰς τοῦ βραβεῖου, διότι αὐτοὶ πωλοῦν φύλλα οὐκ πρὸς 20, ἀλλὰ μόνον πρὸς 10 ἢ 15 λεπτὰ. (Παραδείγματός χάριν, ἂν ὁ Κορυφαῖος ὁ διαθέσας 1500 φύλλα διέθεσεν τὰ 500 εἰς συνδρομητὰς καὶ τὰ 1000 εἰς ἀγοραστὰς, δὲν θὰ λάβῃ βιβλία ἀξίας 45 δρ. ἀλλὰ μόνον 35.—ἥτοι δρ. 15 διὰ τὰ 500 φύλλα τῶν **συνδρομητῶν** καὶ 20 δρ. διὰ τὰ 1000 φύλλα τῶν **ἀγοραστῶν**—ἂν δὲ διέθεσεν καὶ τὰ 1500 φύλλα εἰς **ἀγοραστὰς**, θὰ λάβῃ βιβλία 30 δρ. μόνον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους βραβευθέντας ἢ ἐπαινεθέντας.)

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτήσιων συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἑξαμηνίους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. 70, 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς **τριμήνους** (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ φράγκων 70, 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται **ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου**.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκαστοτε τὰς διευκρινίσεις τῶν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῶν **ἀνὲν ἀναβολῆς**, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφῇ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς **ξεσπάθωμα**, **πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν τὸν διὰ τὸ ἴδιον ἔτος**. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδωνύμων.

4.—Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀτόμων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ **ἐμβάλλοντος** ὁ **ἀντίτυπος συνδρομητοῦ** καὶ ἡ ἐνδὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀναπόσιτος τριμήνου ἢ ἑξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὁμοῦ ἀναπόσιτος τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα.)

5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως δύναται νὰ γίνῃ πῶς συνδρομητῇ, παλαιὸς ἢ νέος, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἥτοι εὐρίσκων ἀγοραστὰς.

2.—Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτῶρων 10 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐσωτερικόν καὶ 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὅποιοι φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μὴν τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστήν δὲν στέλλεται.

4.—Ὁ ἀγοραστὴς **οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει**. Οὔτε ψευδωνύμων δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λάμβανῃ μέρος, οὔτε εἰς τὰς κληρώσεις τῶν δώρων καὶ εἰς τὰ ἄλλα προνόμια νὰ συμμετέχῃ.

5.—Χάριν ευχολίας, στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας ἐπὶ **πιστώσει** φύλλα ἐνὸς μόνον μηνός. Ἀλλ' ἂν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός δὲν μὴν στείλουν τὸ ἀντίτιμον, παύω τὴν παρατέμω ἀποστολὴν **ἀνὲν εἰσδοιούσεως**, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβανόμενους εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσων τὸ χρεὸς τῶν, μετ' ὁ δὲ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὰ ὀνόματά τῶν.—Ἡ πίσωσις τοῦ μηνός ἀρξίσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας τῶν. Ἐάν δὲ ζητήσων καὶ **προηγούμενα** φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσων μαζί μετ' ὅλην τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικὸς :—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφή Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Σὺλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἰοῦντο, καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Σὺλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκαστοτε, συγχρόνως μετ' ὅλην τὴν παραγγελίαν τῶν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κέριος :—Ἄρα ἔλθῃ ὁ φίλος μου, νὰ τοῦ πῇς ὅτι βγήκα ἔξω.
Ὁ Κορυφαῖος ἀλάλῃς :—Κι' ἄρα δὲν ἔλθῃ, τί νὰ τοῦ πῇς;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὀπουντίου Λαχείου.

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Μυθολογίας :

— Πῶς λέγεται ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἀδου;

Καὶ ἡ Νηρηΐδα μετ' ἀσπασμόν :

— Μά... Βασιλεῖδάς;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρου Λεωνίδου.

— Τί φρούτο ἔχομε σήμερα, μαμμά;

— Μῆλα, παιδί μου.

— Μιῶ... πῆς μου ὅμως;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἠρώτος τῶν Βαλκανίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐνδοκίτου
τὴν 8 Μαρτίου 1916

ἩΛΘΕ καὶ ἡ Ἀνοιξίς. Καλῶς μὰς ἦλθε! Χαρήτε, παιδιά μου, τὴν νεότητά τοῦ χρόνου, σὲς ποὺ εἰσθε ἡ νεότης τῆς ζωῆς!

Ἀγριοβιόλεττα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ, γιὰτὶ ποὺ εἶδετε προπάντων ὅτι σάπιασαι ὥραϊα. Ὁ Κένταυρος Nessus, ποὺ ἤρως εἰς τὸ γαλλικὸν λεξικόν, εἶνε ὁ Νέσσος. Ἐν γένει ἡ κατὰ τῆς us τῶν κυρίων γαλλικῶν ὀνομασίαν, εἶνε ἡ ἰδιότης μὲς ὅς. Τὸ Λεξικὸν ποῦ θὰ σοῦ ἐγγραμμάσειν, εἶνε τὸ Ἑγκυκλοπαιδικόν τῶν Μπαρ καὶ Νίρστ. Ἀλλὰ εἶνε μεγάλο καὶ ἀκριβὲς. Μικρὸ, σὰν τὸ Λαζαρεῖ ποῦ ἔχει, δὲν ὑπάρχει ἑλληνικά.

Ἐστᾶλη τὸ βραβεῖον τοῦ ἀδελφοῦ σου, Ναυαῖ τῆς Ἀθήνων. Τὸ ἑκτὸς Διαγωνισμὸς σημαίνει ὅτι ἐπὶ τῇ 7ῃ δι' ἀγωνισμὸν τὸ ἴδιον ἢ ἀνώτερον βραβεῖον ἀπὸ ἐκείνου, εἰς τὸ ὅποτον τῷ δίδει καὶ πάλιν δικαίωμα ἢ ἐπιτυχία σου, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸ ξαναπαίρνει. Ἀλλ' ἂν αὐτοῦ δὲν ἔχῃ ἐκτὸς τῶν Εὐδῶρων, ὅχι, Γυμνασίον, τέτοιον λάθος δὲν ἔχουμε. Ἐὰν τὸ δικὸν μου γράμμα καὶ ὅχι ἐκείνο ποῦ ἐγραφε γιὰ τὸν ἀδελφόν σου. Ὁ Μικρὸς Ἐρμῆς Δαλλινὸς πρέπει νὰ τελειώσῃ ἐνδὸς τοῦ ἔτους καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ δημοσιεύσῃ ἀπὸ ἐξ ὧς ἐπὶ στήλας εἰς κάθε φύλλον. Ἄν ἐξημερεύσῃ τὸς καὶ ἀπὸ τὴν «Καρστίνα» (ποῦ θὰ τελειώσῃ ἐνδὸς τῆς ἐξαμηνίας) δὲν θὰ μὴν ἔμενε τόπος διὰ τίποτε ἄλλο.

Ἡ Ἡρώς Ἑλληνοπούλα μοῦ γράφει : «Βλέπω, ἀγαπητή μου, ὅτι τὰ ψευδώνυμα τῶν ἡρώων καὶ ἡρώων ἠρξήθησαν κατὰ πολὺ. Νὰ ἦσαν ὅμως καὶ πραγματικά!.. Ἐγὼ κρίνω ἀπὸ τὸν αὐτὸν μου, ποῦ εἶμαι ἡ πρώτη φοβησιάζα καὶ δὲν μὴν ἤρως τέτοιο ψευδώνυμο.»

Ἐ, τί λέτε καὶ σὲς οἱ ἄλλοι ἥρωες καὶ ἡρώιδες!

Βεδοῖς, Φιλελεύθερε Κόης, τώρα μεγάλως ἀρκετὰ καὶ πρέπει νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς. Καὶ μὴ διστάξῃς νὰ μοῦ γράφῃς. Ὅταν ἔχω τόπον, θὰ σοῦ ἀπαντῶ.

Μετ' ὅλην μου εὐχαρίστησιν, Παυλαίς, ἐδέξατο τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔχκε πολλὰ καλὰ πῶς δὲν σ' ἐγγραφε εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐὰν δὲν

ἔχκες πρὶν τοῦ Νὰτ Πιγκερτον. Τέτοιες φυλάξεις καὶ Διαπλάσις παρὰ τὸν;

Ὅλα αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, Ἡρώ τοῦ 1913, τιμωροῦν περισσότερο τὸν ἀφαιρῶντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιρῶντα τὴν τιμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐὰν ἄνθρωπος ἀνώτερος, εἰς ἓνα δῆλημα, θὰ προτιμῶς νὰ θυσιάσῃ μᾶλλον τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ. Ὑπὸ μίαν λοιπὴν ἐποχὴν ἡ ζωὴ εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ ἄλλῃ ἐποχῇ, πρῶτον εἶνε ἡ τιμὴ. Δι' αὐτὸ ἀκούς πότε ἔστι καὶ πότε ἔστι.

Μετ' ὅλην μου εὐχαρίστησιν, Παυλαίς, ἐδέξατο τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔχκε πολλὰ καλὰ πῶς δὲν σ' ἐγγραφε εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐὰν δὲν

ἔχκες πρὶν τοῦ Νὰτ Πιγκερτον. Τέτοιες φυλάξεις καὶ Διαπλάσις παρὰ τὸν;

Ὅλα αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, Ἡρώ τοῦ 1913, τιμωροῦν περισσότερο τὸν ἀφαιρῶντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιρῶντα τὴν τιμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐὰν ἄνθρωπος ἀνώτερος, εἰς ἓνα δῆλημα, θὰ προτιμῶς νὰ θυσιάσῃ μᾶλλον τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ. Ὑπὸ μίαν λοιπὴν ἐποχὴν ἡ ζωὴ εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ ἄλλῃ ἐποχῇ, πρῶτον εἶνε ἡ τιμὴ. Δι' αὐτὸ ἀκούς πότε ἔστι καὶ πότε ἔστι.

Μετ' ὅλην μου εὐχαρίστησιν, Παυλαίς, ἐδέξατο τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔχκε πολλὰ καλὰ πῶς δὲν σ' ἐγγραφε εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐὰν δὲν

ἔχκες πρὶν τοῦ Νὰτ Πιγκερτον. Τέτοιες φυλάξεις καὶ Διαπλάσις παρὰ τὸν;

Ὅλα αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, Ἡρώ τοῦ 1913, τιμωροῦν περισσότερο τὸν ἀφαιρῶντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιρῶντα τὴν τιμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐὰν ἄνθρωπος ἀνώτερος, εἰς ἓνα δῆλημα, θὰ προτιμῶς νὰ θυσιάσῃ μᾶλλον τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ. Ὑπὸ μίαν λοιπὴν ἐποχὴν ἡ ζωὴ εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ ἄλλῃ ἐποχῇ, πρῶτον εἶνε ἡ τιμὴ. Δι' αὐτὸ ἀκούς πότε ἔστι καὶ πότε ἔστι.

Μετ' ὅλην μου εὐχαρίστησιν, Παυλαίς, ἐδέξατο τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔχκε πολλὰ καλὰ πῶς δὲν σ' ἐγγραφε εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐὰν δὲν

ἔχκες πρὶν τοῦ Νὰτ Πιγκερτον. Τέτοιες φυλάξεις καὶ Διαπλάσις παρὰ τὸν;

Ὅλα αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, Ἡρώ τοῦ 1913, τιμωροῦν περισσότερο τὸν ἀφαιρῶντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιρῶντα τὴν τιμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐὰν ἄνθρωπος ἀνώτερος, εἰς ἓνα δῆλημα, θὰ προτιμῶς νὰ θυσιάσῃ μᾶλλον τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ. Ὑπὸ μίαν λοιπὴν ἐποχὴν ἡ ζωὴ εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ ἄλλῃ ἐποχῇ, πρῶτον εἶνε ἡ τιμὴ. Δι' αὐτὸ ἀκούς πότε ἔστι καὶ πότε ἔστι.

Μετ' ὅλην μου εὐχαρίστησιν, Παυλαίς, ἐδέξατο τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔχκε πολλὰ καλὰ πῶς δὲν σ' ἐγγραφε εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐὰν δὲν

ἔχκες πρὶν τοῦ Νὰτ Πιγκερτον. Τέτοιες φυλάξεις καὶ Διαπλάσις παρὰ τὸν;

Ὅλα αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, Ἡρώ τοῦ 1913, τιμωροῦν περισσότερο τὸν ἀφαιρῶντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιρῶντα τὴν τιμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου ὅμως, ἐὰν ἄνθρωπος ἀνώτερος, εἰς ἓνα δῆλημα, θὰ προτιμῶς νὰ θυσιάσῃ μᾶλλον τὴν ζωὴν τοῦ παρὰ τὴν τιμὴν τοῦ. Ὑπὸ μίαν λοιπὴν ἐποχὴν ἡ ζωὴ εἶνε τὸ πρῶτον ὑπὸ ἄλλῃ ἐποχῇ, πρῶτον εἶνε ἡ τιμὴ. Δι' αὐτὸ ἀκούς πότε ἔστι καὶ πότε ἔστι.

Μετ' ὅλην μου εὐχαρίστησιν, Παυλαίς, ἐδέξατο τὴν περίεργον ἱστορίαν τῆς γνωριμίας μας. Ὁ πατέρας σου ἔχκε πολλὰ καλὰ πῶς δὲν σ' ἐγγραφε εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐὰν δὲν

ἔχκες πρὶν τοῦ Νὰτ Πιγκερτον. Τέτοιες φυλάξεις καὶ Διαπλάσις παρὰ τὸν;

Ὅλα αἱ νομοθεσίαι τοῦ κόσμου, Ἡρώ τοῦ 1913, τιμωροῦν περισσότερο τὸν ἀφαιρῶντα τὴν ζωὴν παρὰ τὸν ἀφαιρῶντα τὴν τιμὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπομένως θεωροῦν τὴν ζωὴν ἀγαθὸν πολυτιμώτερον. Ἐξ ἄλλου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
1ης Μαΐου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

172. Λεξιγράφος

Μαλλιά μόνιχα ἐπρόσθετα
Σὲ μιὰν ἀντωνυμία
Καὶ γὰρ νὰ βρῶ τί ἔγινε,
Ἀνοίγω Ἀστρονομία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδδασ.

173. Συλλαβόγραφος

Ἀντωνυμία προσωπίκη
Μὲ ποταμὸν ἐνώθηκε
Καὶ πόλιν ἀσιατική
Ἀρχαία ἐφανερώθηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληρωμένου Ἡπειρώτου

174. Αἶνιγμα

Εἰς τῶν Κενταύρων τὸ ἀρσενικὸν μου,
Δένδρον ὄραϊον τὸ θελικὸν μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδης τῆς Λιέγης

175. Πυράμις Ἀντεστραμμένη

* * * + * * * = Νῆσος τοῦ Ἴονίου.
* * * + * * * = Δένδρον.
* + * = Νῆσος τοῦ Αἰγίου.
+ Οἱ σταυροὶ κατοικίδιον ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροπαίουζου Ἀρκάδος

176. Ταῦ

+ + + + + = Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.
* * + * * = Ἀγγεῖον.
* * + * * = Μεγαλόνησος.
* * + * * = Ποτόν.
* * + * * = Νῆσος τοῦ Ἴονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντιάς.

177—179. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. — τὸ κέρδος.
2. — τὸ πᾶν.
3. — τὸ μέλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερ Πατρίδος

180—184. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὶ γράμματι ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τοιαύται λέξεις:

Νότος, δάσος, βάθος, ἀδάμας, νέος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Εὐχὴν τῆς Μάννας

185. Μισοστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ μετατὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κά-
τωθι λέξεων, ἀποτελοῦν εἶδος Πνευματικῆς Ἀ-
σκήσεως:

νῆσος, νῆξ, ἐγεία, διάφορα, ἀνατολή,
ἐκεῖνος, ἐμπρός, ἰσχυρός, ἄλλος, δέσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάριτος

186. Φωνηεντόλιπον

σ - ὄρος - ε - τι - πρην - κ - τῆς - ε - τι - κλιν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

187. Γεῖφος

ἰράπ δι δι
ἰράπ ραπ τί Μάτα
ἰράπ δι δι
δι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλ. 49 καὶ 50

603. Ἀμυζόντις (ἄμζ, ζώνη, ὅς) — 604. Τῆνος - κῆνος. — 605. Πᾶς - Πᾶν. — 606. Πότι-
ποτέ. — 607 (Τὸ Ψευδοκάλων καταργεῖται, ἐ-
πειδὴ δὲ δημοσιεύθῃ λαμβανόμενον.) — 608. Ἄνθος —
θῶς = ἄν + (τιμή - μή) = τί + (Πᾶς - ρίς) = πᾶ

+ (ιατρός - ἰα =) Τρώς = ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. —
609. Ἡ Κανὴ (κενή) Διαθήκη. — 610. ἈΛΕ-
ΞΑΝΔΡΟΣ (Ἄλξις, Ἀλῆς, Εὐτυχής, Ἐχρός,
Ἀπορνή, Νέος, Δύτης, Ράπτω, Ὀλίθος, Στῆ-
θος.) — 611. Ἡ ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἐνώσει. — 612. Ὁ Ἀ-
ριστείδης ἦτο δίκαιος (ὡς - ρ' εἰς τί - ὅς εἰς ἐ-
ὁδὸν Κέως.)

613. Μένανδρος (μέν, Ἄνδρος.) — 614. Ἄ-
θος (α. θῶς.) — 615. Ἄρτος - ἄρτος. — 616. Ἄ-
ριων - ὤριων.

617.

Α	Β	Α	Ν
ΑΡΑ	Ι	Π	Ο
ΦΥΤΟΝ	Β	Ο	Ι
ΕΓΒΟΕΥΣ	Ι	Ο	Α
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ	Ι	Ω	Ι
	Β	Ν	Ν

619—623. Διὰ τοῦ Π: Νίκος, λίπος, πό-
θος, πόθος, λίτω. — 624. ΑΥΞΑΝΑΡΟΣ
(Αυσία, Ὑδράργυρος, Σοφολίς, Ἀγαμέμνων,
Νύκτατος, Δουναῖος, Ροδανός, Ὀλορος, Σόφια.)
— 625. Ὁ φιλάστροφος ἔχῃ πτωχὸς διὰ νάποθάνη
πλοῦσιος. — 626. Μὴ ἐπιθόμει ἀδύνατα (μὴ
ἐπὶ ἡ μὴ α - δεινὰ - τα.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς ὄρ. 1
ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς ὄρ. 1.10 διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν καὶ ὄρ. 1.30 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς ὄρ.
2.50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγτηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895
1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμή-
ται: Ἄδετος ὄρ. 3—Χρυσῶς ὄρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50.
Διὰ τὸ ἔξωτερον ὄρ. 4.— ὄρ. 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἑκάστος τιμήται ἐλευθέρως ταχ. πέλων:
Ἄδετος ὄρ. 7—Χρυσῶς ὄρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915,
ὧν ἑκάστος τιμήται:

Ἄδετος ὄρ. 8—Χρυσῶς ὄρ. 10.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—102]

Ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ ἐπιστολάς με συνδρά-
μητρίαι καὶ συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως».
Διεύθυνσις: Διόνα Ν. Κ. Περτουλέη, Κοπα-
ρισσιάν.

[15'—103]

Σύλλογος Ἀνικητῶν — Ἐξελήφθησαν σύμ-
βουλοι: Π. Σολωμοῦδης, Μ. Μακρῆς,
Π. Νικολαΐδης. Τρεῖς καὶ ἐγγεγραφετὴ μέλη!!
Γράψατε: Ριζῆλον Σ. Ἀραῦζον, Limassol
(Chypre).

[15'—104]

Φέτος ὁ Σύλλογος ἈΝΙΚΗΤΩΝ ὑποστη-
ρίζει τὸν ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΝ ΒΑΣΙ-
ΛΗΑ καὶ τὸ ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙ-
ΑΣΑΣ, ἀνεξαρτήτως κομματικῆς χροιάς.

[15'—105]

Ἡλιοβασιλέμα, ἴσως, μά γιὰ νὰ μοῦ εἰπῇ
ψευτιές; Ξεურτε, εἶνε ὁ καλλίτερός μου φίλος.
Στενημαχιωτάκι

[15'—106]

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰς πανταχῶθεν. Προ-
τιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Διεύθυνσις:
Fanny Demetriades, Bul. Cuza 273,
Braila (Roumanie).

[15'—107]

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστὰς πανταχῶθεν. Προ-
τιμῶ καλλονὰς καὶ τοπεῖα. Διεύθυνσις: Ma-
rie Cambani, Bul Cuza 273, Braila
(Roumanie).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεναγμοῦ τοῦ Ἀνέμου

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὧσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 2—8 Μαρτίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Π. Μακρῆς, Γ. Ν. Παζόπουλος,
Α. Κ. Βούλγαρης, Ι. Θ. Μάρα, Φ. Α. Σμιθ,
Ἀθηναῖος Ἀστήρ, Φιλόλαος, Ἄννα Χρυσοσα-
φί, Βασιλικὴ Σ. Φραντζή, Μ. Γ. Μαζιάρης,
Σταθουῆν Πόλι, Κ. Α. Μάρκος, Ι. Α. Καποδι-
στράς, Π. Α. Σχίζας, Ἐλένη Σαηλοπούλου,
Ἀούας, Χ. Ν. Φαγγιάς, Α. Α. Ἀργυρίου, Ι. Ν.
Σελᾶς, Φ. Ν. Σελᾶς, Α. Ν. Πετσάλης, Γ. Ε.
Σιμάτος, Π. Π. Καρανίκας, Πωτήρια Σαπφώ,
Εὐ. Ν. Βλάσος, Βικτωρία Α. Τσιαννέα.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ε. Α. Παπαλουκάς, Α. Α. Πα-
παδημητρίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Ι. Χρ. Γαλιφιόπουλος, Β. Α. Πα-
παβασιλείου.

ΒΟΛΟΥ: Πολυδώρα Γεωργίου, Α. Α. Πα-
παβασιλείου.

ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ: Κ. Μαστρογιάννης, Κ. Π.
Παπαλάιος, Μ. Μ. Κουτσούκος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Α. Ι. Τσακιογιάννης
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Α. Γ. Μπαγιόπουλος

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Π. Α. Γεωργίου, Ι. Α.
Ίωαννινοπούλου, Ἡρώς τοῦ Μοιχερόπου,

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Τ. Μορφῆς,
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Χ. Ἀρχιμανδρίτης, Ι. Ν. Λέβης,

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰδιότροπη Σανδουλὰ, Νηνεῖα
Σ. Α. Κεφαλᾶς, Α. Γ. Δεσφύλλας, Ἐλισάβετ Γ.

Δαυλίνα, Πανήτης.

ΔΑΓΚΑΛΙΩΝ: Ι. Π. Κατσόγιαννης,
ΔΙΟΦΥΣΤΗΣ: Γ. Π. Στέργιος

ΜΕΛΙΤΑΙΑ: Π. Η. Δημητριάδης, Βασι-
λικὴ Α. Παπαδοπούλου, Ν. Α. Παπαδοπούλου,

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Α. Ἀδαμόπουλος, Γ. Κ.
Κουτσουμάνης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἐλένη Ε. Θεοδοπούλου, Β.
Σωτηριάδης.

ΠΑΤΡΩΝ: Α. Καραλάκης, Ν. Φόφορος, Π.
Η. Εὐμορφόπουλος, Ἀνδράνα Γ. Σπαργιδόρου,

Ἀναστασία Α. Λέγγρη, Ἡρώς Ἑλληνοπούλου,
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Α. Κατράκης, Γ. Θ. Πανάγος,

Π. Σ. Μεζιλάς, Ν. Α. Παπαζοῦστου, Ι. Θ. Γιαν-
νούσης, Κ. Γ. Ἀγαπούσης, Γ. Ν. Γιαννούσης,

Α. Ε. Κουρτέσης, Φ. Μ. Πέπας, Γερμανοφίλης,
Γερμανία, Κάτσο, Ι. Θ. Μπαβᾶς, Σ. Β. Βαλ-
σινίδης, Ι. Α. Θεοχαρῆς, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Α.

Σ. Μαρδάρης, Κ. Βουλγαροπούλου, Γ. Κ. Κα-
δαῖς, Ν. Ι. Αἰνῆς, Α. Α. Δημητρίου, Β. Θ.

Τσιουζοπούλου, Ἀλεξανδρίνα Πόλια, Μαρία
Καλαφάτου, Π. Σ. Δέμη, Ι. Α. Καλαμάτας,

Σ. Γαμβέτας, Α. Σ. Αργυροπούλου, Ν. Σ. Ζωγρα-
φίδης, Α. Ι. Μανουῆλος, Α. Ε. Τόσιος, Ε. Σ.

Περιοπατῆς.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάκι, Πολυδὴν Ι. Τόλια,
Κ. Γ. Κοκκιναῖος, Ἀντιγόνη Α. Ζαμπά, Τ. Α.

Γιαννουλάτος.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Ι. Σταυροπούλου, Α. Β. Βεβᾶ-
λης, Κατίνα Α. Καλλιπασίου, Ἀνδρούλα Α.

Μελούσης, Ι. Π. Βασιλειώτης.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ε. Ι. Αθανάκης, Φιλομήτωρ,
ΣΥΡΟΥ: Ι. Β. Μοσάκης, Ε. Π. Ἀγγελίδης,

Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιαντή, Ἀ-
θηνά Κ. Καλαποδοπούλου.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Φλόρα Γιαννουσοπούλου, Ὀλγα
Π. Γιαννουσοπούλου, Ἀνδρομάχη Κ. Σβάρνα,
Μαρίνα Τσουμπέρα, Γ. Σ. Χριστοδούλου, Γ. Κ.

Δελιγιάννης, Τ. Χ. Παπακωνσταντίνου, Ι. Ἀσπε-
ριώδης, Καλλιόπη Ναζοπούλου, Α. Νακοπούλου,
Α. Κοντογεωργίου, Ν. Καραγιάννης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Α. Σ. Μουῆας, Π. Α. Χαλβαν-
τῆς, Βασιλικὴ Φ. Αλεγοπούλου, Πανελλήνιον
Ὀντιόν.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Θ. Ν. Τζιζας, Ι. Χ. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν ἀφροαῖδα καὶ ἐληφθόθησαν οἱ ἐξῆς πέντε:
ΙΩΑΝΝΑ Θ. ΜΗΡΚΑ ἐν Ἀθήναις, ΜΙΜΗΣ
Μ. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ ἐν Γαλακκίῳ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Π. ΣΤΕΡΤΙΟΣ ἐν Αιγιοπόλει, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ
ΠΡΙΜΑ ἐν Πειραιῇ, ΤΑΚΗΣ Χ. ΠΑΠΑΚΩΝ-
ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ἐν Τρικκαλίοις, οἱ ὅποιοι ἐνεγρά-
φησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.